

Ο Μητροπολίτης Βεροίας στην Ιερά Μονή Αγίας Κυριακής Λουτρού

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας

© Kosmas Karagiannis IMBNK

Ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμων λειτούργησε σήμερα και κήρυξε τον θείο λόγο στην Ιερά Μονή της Αγίας Κυριακής Λουτρού.

“Να μετέχουμε του Σώματος και του Αίματός του, έχοντας φροντίσει προηγουμένως να καθαρίσει την ψυχή και το σώμα μας με τη μετάνοια και το μυστήριο της ιεράς Εξομολογήσεως. Να μετέχουμε με συναίσθηση της τιμής που μας κάνει ο Χριστός αλλά και της δικής μας αναξιότητας στο ιερό μυστήριο της θείας Μεταλήψεως του αχρά-ντου Σώματος και του τιμίου αίμα-τος του Κυρίου μας. Και να αγω-νι-ζόμεθα να διατηρούμε την ανά-μνη-ση της ζωής και της θυσίας του Χριστού διαρκώς μέσα στην ψυχή μας, ώστε να μιμούμεθα το παρά-δειγμα της ταπεινοφροσύνης και της αγάπης του και να προσπα-θού-με να εναρμονίζουμε τη ζωή μας με τη δική του, ώστε να είμεθα πάντο-τε ενωμένοι μαζί του και να αξιω-θούμε και της αιωνίου βασιλείας του”

, είπε μεταξύ άλλων στην ομιλία του ο Σεβασμιώτατος.

Ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης κ. Παντελεήμων στην ομιλία του ανέφερε μεταξύ άλλων: «Τοῦτο ποιεῖτε ... εἰς τήν ἐμήν ἀνάμνησιν». Στό ὑπερῶο τῆς Ἱερουσαλήμ μᾶς μετέφεραν σήμερα, Μεγάλη Πέμ-πτη, τά ἱερά ἀνα-γνώ-σματα. Μᾶς μετέφεραν στό τελευταῖο δεῖπνο τοῦ Χριστοῦ μέ τούς μαθητές του.

Ἀπό ἓνα δεῖπνο ξεκίνησε τή δη-μόσια ζωή του ὁ Κύριός μας, τό δεῖ-πνο τοῦ γάμου τῆς Κανᾶ, καί μέ ἓνα δεῖπνο τήν ὀλοκληρώνει, αὐτό τοῦ Μυστικοῦ Δείπνου μέ ἀποκλειστι-κούς συνδαιτυμόνες τούς μαθητές του.

Στό πρῶτο δεῖπνο εἶχε κάνει ἓνα θαῦμα. Μετέτρεψε τό ὕδωρ σέ οἶνο, γιά νά εὐχαριστήσῃ τούς προσκε-κλη-μένους καί νά τούς προσφέρει μία ὑλική καί πρόσκαιρη χαρά καί ἀπόλαυση.

Στό τελευταῖο δεῖπνο κάνει ἓνα ἄλλο θαῦμα, ἓνα μοναδικό καί ἀσύγκριτο θαῦμα ἀπό τήν ἀγάπη του γιά τούς ἀνθρώπους. Προσφέ-ρει στούς μαθητές του οἶνο καί τούς βεβαιώνει ὅτι εἶναι τό Αἷμα του, τό ὁποῖο σέ λίγο θά χυθεῖ ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ «ὑπέρ τῆς τοῦ κόσμου ζωῆς καί σωτηρίας».

Μέ τό θαῦμα αὐτό κάνει ὁ Χριστός τούς μαθητές κοινωνούς τοῦ ἑαυ-τοῦ του καί μετόχους τῆς ζωῆς του. Δέν τούς προσφέρει μία προσωρινή εὐχαρίστηση καί τέρψη, ἀλλά τήν ἀτελεύτητη εὐφροσύνη τῆς βασι-λεί-ας του, τήν ὁποία θά ἀπολαύ-σουν ὅσοι ἐνώνονται μαζί του διά τοῦ Σώματος καί τοῦ Αἵματός του, τό ὁποῖο ἐκχύνεται «περί πολ-λῶν ... εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν».

Καί ἀκόμη τούς προσφέρει τή δυ-νατότητα νά συνεχίσουν νά ζοῦν αὐτό τό θαῦμα, καθώς τούς ζητᾷ νά μετέχουν τοῦ Σώματος καί τοῦ Αἵματός του «εἰς ἀνάμνησίν» του.

Ὁ Χριστός δέν προσφέρει τό Σῶμα του καί τό Αἷμα του ἐφάπαξ καί μόνο στούς μαθητές του. Τό προσ-φέ-ρει διαρκῶς καί πρὸς ὅλους ὅσους ἐπιθυμοῦν νά γίνουν κοινο-νοί καί μέτοχοί του. Τό προσφέρει σέ ὅσους ἐπιθυμοῦν νά ἔχουν τήν διαρκῆ ἀνάμνησή του.

Ἡ ἀνάμνηση αὐτή, τήν ὁποία ζη-τᾷ ὁ Χριστός ἀπό ὅσους κοινωνοῦν τό Σῶμα καί τό Αἷμα του, δέν εἶναι μία συναισθηματική ἐμπειρία, ἡ ὁποία προσφέρει μόνο μία συγ-κίνη-ση. Εἶναι ἕνα ἀνεπανάληπτο βίωμα ἐνώσεως τοῦ χοῦκοῦ ἀν-θρώπου μέ τόν ἄυλο Θεό, τοῦ ἁμαρ-τωλοῦ μέ τόν Ἅγιο, τοῦ ἀδυ-νάμου μέ τόν Παντοδύναμο, καί μᾶς προετοιμάζει γιά τή συνά-ντη-σή μας μαζί του στή βασιλεία του. Εἶναι ἀνάμνηση τῆς ζωῆς τοῦ Χρι-στοῦ, ὥστε νά ἀποτελεῖ διαρκές ὑπόδειγμα καί γιά τή δική μας ζωή.

Εἶναι ἀνάμνηση τοῦ θανάτου τοῦ Χριστοῦ, γιά νά μᾶς ὑπενθυμίζει τή θυσία του γιά τή σωτηρία μας.

Εἶναι ἀνάμνηση τοῦ Χριστοῦ γιά νά μᾶς θυμίζει τί τοῦ ὀφείλουμε καί πῶς πρέπει νά πορευόμεθα στή ζωή μας.

Ὁ Χριστός μᾶς ζητᾷ νά τόν θυ-μόμαστε μέ τή μετάληψη τοῦ Σῶ-ματος καί τοῦ Αἵματός του, γιατί ἡ παρουσία του μέσα στό ἀνθρώπινο σῶμα μας καί μέσα στήν ψυχή μας διατηρεῖ τήν ἀνάμνησή του, καί ἡ ἀνάμνησή του αὐξάνει τήν ἐπιθυ-μία μας καί τόν πόθο μας νά εἴμα-στε πλησίον του, νά τόν ἀκολου-θοῦμε, νά τόν μιμούμεθα, νά ἀγω-νιζόμεθα γιά νά μήν ἀπομακρυ-νόμεθα ἀπό τήν ἀγάπη του.

Οἱ μέριμνες τοῦ κόσμου καί τῆς ζωῆς μας μαζί μέ τούς ποικίλους πει-ρασμούς πού ἀντιμετωπίζουμε καθημερινά εὐκόλα μποροῦν νά μᾶς κάνουν νά ξεχάσουμε τόν Χρι-στό. Καί ὅταν τόν ξεχνοῦμε, τότε εὐκόλα παρασυρόμεθα καί ζοῦμε ὄχι κατά τόν δικό του τρόπο, ὄχι σύμφωνα μέ τίς δικές του ἐντολές, ἀλλά σύμφωνα μέ τό δικό του θέ-λημα.

Όταν ή ανάμνηση του Χριστού ξεθωρίζει στην ψυχή μας, τότε δέν θυμόμαστε ούτε την αγάπη του για μᾶς, ούτε τή θυσία του για τή σω-τηρία μας, ούτε ὅσα μᾶς ὑποσχέ-θηκε. Τότε ψύχεται καί ή δική μας αγάπη καί διασπᾶται ή ἐνότητά μας μαζί του καί κινδυνεύουμε νά γίνουμε «θηριάλωτοι» ἀπό τό τόν «νοητό λύκο», ἀπό τόν διάβολο καί τήν ἁμαρτία, καί δέν εἶναι δύσκολο ἀκόμη νά φθάσουμε καί μέχρι τήν προδοσία.

Γι' αὐτό καί εἶναι ἀπαραίτητο νά ἀξιοποιοῦμε αὐτή τήν προσφορά ἀλλά καί τήν προτροπή του Κυρίου μας. Νά μετέχουμε του Σώματος καί του Αἵματός του, ἔχοντας φρο-ντί-σει προηγουμένως νά καθαρίσει τήν ψυχή καί τό σῶμα μας μέ τή μετάνοια καί τό μυστήριο τῆς ἱερᾶς Ἐξομολογήσεως. Νά μετέχουμε μέ συναίσθηση τῆς τιμῆς πού μᾶς κάνει ὁ Χριστός ἀλλά καί τῆς δικῆς μας ἀναξιότητος στό ἱερό μυστήριο τῆς θείας Μεταλήψεως του ἀχρά-ντου Σώματος καί του τιμίου αἵμα-τος του Κυρίου μας. Καί νά ἀγω-νι-ζόμεθα νά διατηροῦμε τήν ἀνά-μνη-ση τῆς ζωῆς καί τῆς θυσίας του Χριστού διαρκῶς μέσα στην ψυχή μας, ὥστε νά μιμούμεθα τό παρά-δειγμα τῆς ταπεινοφροσύνης καί τῆς ἀγάπης του καί νά προσπα-θοῦ-με νά ἑναρμονίζουμε τή ζωή μας μέ τή δική του, ὥστε νά εἴμεθα πάντο-τε ἐνωμένοι μαζί του καί νά ἀξιω-θοῦμε καί τῆς αἰωνίου βασιλείας του.

